

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **CH. V. T.**, st. příslušníka Vietnamské socialistické republiky, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Praha 1, Loretánské nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3.10.2012, č.j. 306733/2012-KKM,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra zahraničních věcí (dále též žalovaný), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též zastupitelský úřad či ZÚ) ze dne 4. června 2012, č.j. 1225/2012 o zastavení řízení ve věci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. g) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád).

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že zastupitelský úřad zamítl na základě § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) pro neopodstatněnost žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny (dále též žádost) dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců) podanou společně s žádostí o upuštění od povinnosti podat žádost osobně dle § 169 odst. 14 téhož zákona. Zastupitelský úřad při rozhodování vycházel z toho, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti v důsledku toho, že v momentu snahy o registraci byl již daný termín rezervován pro jiné žadatele, nejsou bez dalšího dostatečným důvodem k upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. Žalobce dle zastupitelského úřadu nedostatečně zdůvodnil, proč je pro něj osobní podání žádosti tak nepřiměřenou zátěží,

že je třeba od ní upustit. S tímto názorem zastupitelského úřadu se žalovaný ztotožnil, jelikož odpovídá jím dlouhodobě zastávanému stanovisku. Z toho důvodu žalovaný též odmítl provést žalobcem navrhované výslechy svědků jako bezpředmětné.

Žalovaný dále uvedl, že na existenci systému VISAPOINT, jako organizačního opatření (elektronických úředních hodin), nemají Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo vnitra ani Veřejný ochránce práv rozporuplný názor. Důvodem neúspěšných pokusů žalobce o rezervaci termínu podání žádosti je dle žalovaného skutečnost, že poptávka cizinců po nabízených termínech překračuje kapacitu konzulárních úseků zastupitelských úřadů v exponovaných destinacích.

K žalobcovu tvrzení, že byla po substitutovi jeho právní zástupkyně požadována platba ve výši \$ 1.000,- za rezervaci termínu pro podání žádosti žalovaný uvedl, že by k jeho prověření uvítal více informací o subjektu, který nabídku učinil, aby věc mohl fakticky prověřit.

Na základě uvedených důvodů žalovaný neshledal důvod ke změně či zrušení rozhodnutí zastupitelského úřadu, a proto jeho rozhodnutí potvrdil.

Žalobce předně namítal, že výrok rozhodnutí zastupitelského úřadu neodpovídá jeho odůvodnění, protože řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ačkoli z odůvodnění rozhodnutí zastupitelského úřadu je zřejmé, že správní orgán ve skutečnosti shledává důvody podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žádost totiž není a nebyla zjevně bezpředmětnou, ale správní orgán ji spíše (bezdůvodně) shledává právně nepřipustnou. Ani správní orgán netvrdí, že by žádost neměla předmět. Výrok usnesení je proto nezákonný, v rozporu s odůvodněním a žalovaný nesjednal nápravu.

Žalobce dále tvrdil, že postup zastupitelského úřadu i žalovaného odporuje zákonu, neboť je mu bráněno v osobním podání a projednání jeho žádosti. Dle webové stránky MZV (ministerstvo zahraničních věcí) musí být každý žadatel, občan Vietnamu, o povolení k dlouhodobému pobytu registrován v systému VISAPOINT. Občané Vietnamu mohou podat žádost pouze na Zastupitelském úřadu v Hanoji. Zákon o pobytu cizinců však neopravňuje MZV, aby podání žádosti podmiňovalo registraci v systému VISAPOINT nebo jiným způsobem objednání. Systém VISAPOINT je záměrně nastaven tak, aby občanům Vietnamu nenabízel volné termíny k podání žádosti, tím je jim znemožněno tento druh žádosti podat. Tuto situaci shledal nezákonnou a diskriminační i Úřad veřejného ochránce práv. Sama zástupkyně žalobce se jej opakovaně pokoušela registrovat k osobnímu podání žádosti v systému VISAPOINT, ale pokaždé jí systém sdělil, že jsou všechny termíny obsazeny a doporučil jí pokusit se o rezervaci později. Právní zástupkyni žalobce jsou z vlastní činnosti známy případy občanů Vietnamu, kteří se o uvedené pokouší již dva roky.

Tato situace je porušením práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též Listina), porušením práva na sloučení rodiny podle Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22.9.2003 a porušením čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též Evropská úmluva). Z důvodu neúspěchu při rezervaci termínu osobního podání jeho žádosti požádal podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad o upuštění povinnosti osobního podání žádosti. Přitom zastupitelský úřad upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Aps 6/2010 a stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 17.8.2011, sp.zn. 2273/2011/VOP/PP. Touto argumentací se však zastupitelský úřad nijak nezabýval a žalovaný tento nedostatek neodstranil.

Žalobce navrhl provést výslechy svědků Veřejného ochránce práv JUDr. Pavla Varvařovského, ředitele odboru konzulárních koncepcí a metodiky MZV ČR Mgr. Jana Vyčítala a Mgr. Markéty Pokorné z oddělení emigrace MV ČR, OAMP.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Popsal skutkový stav a konstatoval, že se právní zástupkyně žalobce pokoušela o rezervaci termínu dne 21.9.2011, 22.9.2011 a 26.9.2011.

K první námitce žalobce žalovaný uvedl, že zastupitelský úřad dle jeho názoru postupoval správně, když řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu by se patřilo řízení zastavit v případě, kdy by bylo požadováno něco fakticky či právně nemožné nebo k čemu není žadatel oprávněn. Proto byl postup žalovaného i zastupitelského úřadu v souladu se zákonem i názorem Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil v rozsudku ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Aps 6/2010 – 116 (*„doručením takové žádosti zastupitelskému úřadu (tj. žádosti o udělení víza spojené se žádostí o posouzení možnosti prominutí osobního podání) je zahájeno řízení o udělení víza, které příslušný orgán zastaví (v případě, že se rozhodne žádosti nevyhovět) podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu; půjde o žádost sice řádně podanou, ale v důsledku rozhodnutí zastupitelského úřadu zjevně bezpředmětnou“*).

K druhé námitce žalobce žalovaný uvedl, že účelem systému VISAPPOINT je zajištění nediskriminačního přístupu k zastupitelskému úřadu. Jako opatření proti různým nekalým formám ovlivňování přístupu k zastupitelskému úřadu jej doporučil i veřejný ochránce práv (viz tisková zpráva *„Činnost callcenter při českých konzulátech“* ze dne 3.9.2008). Systém VISAPPOINT v zásadě představuje elektronické úřední hodiny, což je správním řádem neregulovaný institut. Minimální rozsah úředních hodin (pondělí a středa od 8 do 17 hodin) je stanoven pouze usnesením vlády č. 595/1995. Konkrétní vymezení úředních hodin je tedy v pravomoci správního úřadu. Každý správní úřad má stanovenou dobu, kdy jej lze osobně navštívit, a v nemožnosti jej navštívit mimo tuto dobu dle žalovaného není možné spatřovat porušení práv. Tvzení žalobce o nepřidělování žádných termínů systémem VISAPPOINT vyvrací množství regulérně provedených registrací a v návaznosti na ně podaných žádostí. Zastupitelský úřad poté, co dospěl k závěru, že žalobce nedostatečně zdůvodnil, proč by mělo být upuštěno od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, postupoval přesně dle uvedeného úryvku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. 9 Aps 6/2010 – 116, na který žalobce poukazoval, a řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 17.8.2011 bylo dle žalovaného pouze podkladem k dalšímu jednání a žalovaný jej rozporoval.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že do současné doby systém VISAPPOINT fakticky neumožňuje rezervaci termínu osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobce proto v příloze k replice připojil odpovědi systému na pokusy o registraci ze dne 9.1.2013 (printscreensy z webových stránek systému VISAPPOINT www.visapoint.eu ze dne 4.3.2013). Prominutí osobní účasti je tedy dle žalobce jedinou možností podání žádosti, a proto je nezákonné rozhodnutí žalobce, jež mu tuto možnost upírá.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Soud považoval provedení žalobcem navrhovaných výsledků svědků za nadbytečné, neboť měl za to, že lze věc rozhodnout na základě předloženého spisového materiálu. V projednávané věci se jedná o posouzení právní otázky a žalobce ostatně ani netvrdil,

k jakým skutečnostem měli být svědci slyšeni a jaké relevantní skutečnosti měly být jejich výpověďmi prokázány. Účelem svědecké výpovědi je podat svědectví o tom, co svědek slyšel, viděl či jinak vnímal na základě své osobní zkušenosti. Právní náhled na posuzovanou problematiku je věcí soudu. Žalobce před vydáním rozhodnutí zastupitelským úřadem ani v rozkladu konkrétní důvody pro upuštění od osobní účasti při podání žádosti neuvedl, soud proto za tohoto skutkového stavu považoval výsledky navržených svědků za nadbytečné.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění podává cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu.

Podle ustanovení § 169 odst. 14 téhož zákona je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle ustanovení § 170 odst. 1, 2 téhož zákona je cizinec povinen podat žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického víza nebo zvláštního víza, a žádost o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území osobně. Zastupitelský úřad nebo ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti podle předchozí věty upustit. (2) Zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu v rozhodném znění zastaví správní orgán řízení o žádosti usnesením, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Soud o věci uvažil následovně:

Námitce žalobce, že výrok rozhodnutí zastupitelského úřadu neodpovídá jeho odůvodnění, soud nemohl přisvědčit. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se zastupitelský úřad zabýval důvody, pro které by měl žádosti žalobce o upuštění od osobního podání vyhovět. K tomu ZÚ uvedl, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti v momentu, kdy byl již daný termín rezervován pro jiné žadatele, nejsou samy o sobě způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Z toho je patrné, že se ZÚ důvody pro upuštění od osobního podání zabýval, nemohl však na ně vejít. Pokud by mělo být řízení zastaveno pro zjevnou právní nepřípustnost, k přezkoumání existence důvodů by ZÚ vůbec nepřistoupil. Zastupitelský úřad tak nepovažoval žádost žalobce za zjevně právně nepřípustnou, ale díky tomu, že neshledal odůvodněnou žádost žalobce o upuštění od osobního podání, stala se jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, která musí být podána osobně, zjevně bezpředmětnou.

K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ze dne 3.12.2014, č.j. 6 Azs 242/2014 – 43, v němž NSS s odkazem na rozsudek ve věci sp. zn. 9 Aps 6/2010 konstatoval, že „*institut upuštění od osobního podání žádosti o vízum (v daném případě šlo o dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání) mohou využívat zastupitelské úřady bez návrhu individuálních osob v závislosti na místních podmínkách v hostitelském státě, ale současně nelze vyloučit, aby bylo upuštěno od osobního podání žádosti o vízum také na*

základě žádosti samotného žadatele o vízum. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dodal, že pro to, aby jakákoliv jiná forma podání žádosti o udělení víza než podání osobní, měla předpokládané procesní účinky a zahájila řízení o této žádosti, je nutno žádost o vízum současně spojit s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání. Řízení o žádosti o udělení víza je tak zahájeno dnem, kdy taková žádost dojde zastupitelskému úřadu. Následné věcné projednání je však podmíněné vyhověním žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že závěry zmiňovaného rozsudku, který se týkal žádosti o dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání, lze plně použít i na nyní projednávanou věc týkající se žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny; řízení v těchto věcech jsou sice upravena odlišnými ustanoveními, jejich obsah je však obdobný.“

Také v nyní projednávané věci žalobce výslovně spojil svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání a řízení tak bylo zahájeno. Vzhledem k tomu, že zastupitelský úřad v případě žalobce neshledal dostatečné důvody k upuštění od povinnosti, nebyla splněna podmínka *pro její věcné projednání*. Procesní postup v takovém případě NSS vysvětlil ve shora citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 9 Aps 6/2010 - 106 podle nějž, pokud zastupitelský úřad od osobního podání žádosti neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení, neboť v řízení nebylo možné pokračovat, protože žadatelem přednesená žádost *nebyla shledána jako opodstatněná a její další projednávání by bylo bezpředmětné*. Půjde tak o žádost sice řádně podanou, ale v důsledku následného rozhodnutí zastupitelského úřadu zjevně bezpředmětnou a řízení o ní má být *podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno*. Skutečnost, že zastupitelský úřad nevyhověl žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání představuje událost, po níž správní orgán neměl možnost nejen žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět, ale ani ji vůbec věcně projednat, jelikož nebyly splněny podmínky způsobu podání. V tom smyslu se neprojednatelná žádost žalobce stala bezpředmětnou. Soud k tomu dodává, že pouhé uvedení termínů, kdy se zástupkyně žalobce pokoušela o registraci v systému, není nosným důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti ve smyslu § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, tedy *odůvodněný* případ, pro který může zastupitelský úřad od osobního podání upustit.

Lze tak uzavřít, že ZÚ postupoval v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů a žalovaný nepochybil, když správnosti jeho postupu přisvědčil.

K námitce žalobce, že postup zastupitelského úřadu i žalovaného odporuje zákonu, neboť je žalobci bráněno v osobním podání a projednání jeho žádosti a tvrzení, že je systém VISAPPOINT nastaven tak, aby občanům Vietnamské socialistické republiky nebyly nabízeny žádné termíny k podání takové žádosti, soud uvádí, že v ust. § 19a odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též správní řád z r. 1971), byla zakotvena povinnost správního orgánu zveřejnit úřední hodiny, ve kterých je otevřena podatelna správního orgánu, kde je možno odevzdat podání, a úřední hodiny pro veřejnost, ve kterých je možno u něj učinit podání ústně do protokolu nebo nahlížet do spisu. Nyní platný správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) již tuto úpravu neobsahuje. Každý správní úřad si proto dobu, kdy jej lze osobně navštívit, stanovuje sám. Z printscreenu z webových stránek zastupitelského úřadu přiloženého žalovaným k vyjádření k žalobě vyplývá, že žalobcem požadovaná agenda je vyřizována každou středu od 9 do 12 hodin. Je tedy zřejmé, že kapacita možných termínů k osobnímu podání žádosti je omezená a při značné poptávce o rezervaci termínu může být zapotřebí delší dobu trvající úsilí o rezervaci. Z neúspěšných pokusů o rezervaci termínu ve dnech 21.9.2011, 22.9.2011, 26.9.2011 a 4.3.2013 však nelze dovozovat, že systém VISAPPOINT nepřiděluje termíny žádné. Jiné důvody, proč by mělo být upuštěno od osobního podání žádosti, žalobce neuvedl. Podle ust. § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců

zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Z toho vyplývá, že postup ZÚ a žalovaného nebyl v rozporu se zákonem. Soud přisvědčuje stanovisku žalovaného ve vyjádření k žalobě, že účelem systému VISAPOINT je zajistit všem žadatelům rovný přístup k zastupitelským úřadům. Jedná se o organizační opatření (elektronické úřední hodiny), pomocí něhož je transparentním způsobem zabezpečován spravedlivý a rovný přístup všech potencionálních žadatelů k podávání žádostí o vízum či pobyt, který slouží i k zajištění důstojného komfortu žadatelů při jejich podávání, nicméně za podmínek objektivně limitovaného personálního obsazení příslušných ZÚ. Proces přijímání žádostí je tak plně zajišťován státem a garantuje nediskriminační přístup ke správnímu orgánu. Každý žadatel má stejnou možnost rezervace termínu, byť je tato možnost limitována kapacitou úřadu a počtem žadatelů.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobci nebylo bráněno v registraci termínu osobního podání žádosti zastupitelskému úřadu ani nelze přisvědčit jeho tvrzení, že systém VISAPOINT nepřiděluje žádné termíny pro podání žádostí zastupitelskému úřadu.

Tvrzení žalobce, že jeho zástupkyně upozornila zastupitelský úřad na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 17.8.2011, nemá oporu v předloženém spisovém materiálu. Z žádosti žalobce ze dne 26.9.2011 je zřejmé, že žalobce poukazoval pouze na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 Aps 6/2010. Byť zastupitelský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí explicitně zmíněný rozsudek NSS nezmínil, odpovídá jeho postup názorům, které Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyjádřil, jak je uvedeno shora. Proto není důvodné tvrzení žalobce, že zastupitelský úřad k citovanému rozsudku NSS nepřihlížel.

Na již zmiňované stanovisko veřejného ochránce práv poukazoval žalobce až v rozkladu. Žalovaný k tomu uvedl, že na existenci systému VISAPOINT, jako organizačního opatření (elektronických úředních hodin), nemají Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo vnitra ani Veřejný ochránce práv rozporuplný názor. Důvodem neúspěšných pokusů žalobce o rezervaci termínu podání žádosti je skutečnost, že poptávka cizinců po nabízených termínech překračuje kapacitu konzulárních úseků zastupitelského úřadu.

Žalobce tak nyní nemůže s úspěchem tvrdit, že je žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné.

K tomu soud zdůrazňuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí plně akceptoval závěry rozhodnutí zastupitelského úřadu, který rozhodl v souladu se shora zmíněnými závěry NSS v tomto rozsudku vyslovených. I tato žalobní námtika je proto lichá.

Z uvedených důvodů soud neshledal postup správního orgánu prvního stupně ani žalovaného v rozporu s namítanými články Listiny, Evropské úmluvy a Směrnicí a dodává, že právo na spravedlivý proces neznamená, že žadatel bude úspěšný. Případný úspěch v řízení závisí na mnoha okolnostech. Zaručen je spravedlivý proces, nikoli právo na vítězství v něm. Jednotlivci není garantováno přímo a bezprostředně právo na rozhodování podle jeho názoru odpovídající skutečným hmotněprávním poměrům, ale je mu zajišťováno právo na spravedlivé řízení (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 Aps 6/2010) a toho se žalobci dostalo i nyní provedeným soudním přezkumem.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: